

Sin olvido

Títol original: *Tlmcnik* **Direcció:** Martin Sulík **Guió:** Martin Sulík, Marek Lescák **País:** Eslovàquia **Durada:** 113 min **Any:** 2018 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Peter Simonischek, Jiří Menzel, Zuzana Mauréry, Anna Rakovská, Anikó Varga, Karol Simon, Judita Hansman, Attila Mokos **Música:** Vladimír Godár **Fotografia:** Martín Strba **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 18/10/2020
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Ali Ungar, de 80 anys, troba un llibre d'un exoficial de les SS que descriu les seves activitats a Eslovàquia durant la guerra i s'adona que els seus pares van ser executats per ell. Sortirà a buscar venjança, però troba només el seu fill Georg, un jubilat vividor que s'ha distanciat del passat del seu pare. Però la visita de l'Ali desperta el seu interès, i els dos homes emprenen un viatge a través d'Eslovàquia a la recerca de testimonis supervivents de la tragèdia i descobriren profunds conflictes no resoltos. (FilmAffinity)

CRÍTICA

'Sin olvido': Hereus de la culpa paterna

La Segona Guerra Mundial ha donat infinitat de pel·lícules, d'això la indústria de Hollywood pot parlar-ne llargament. No obstant això, de tant en tant arriben històries que saben oferir **una mirada diferent d'un dels pitjors episodis del segle XX. És el cas de Sin olvido (2018)**, dirigida per Martin Sulik, elegida per Eslovàquia per representar el país en la 91ª edició dels Premis Oscar i guanyadora de set premis de l'Acadèmia de Cinema del país centreeuropeu, entre ells el de millor pel·lícula.

I és una forma diferent perquè la pel·lícula està ambientada en el present, **mostrant com les conseqüències de la Segona Guerra Mundial arriben fins a l'actualitat, a través dels descendents de víctimes i victimaris**. Un ancià busca saber com els seus pares van viure els seus últims dies i un jubilat haurà d'enfrontar-se als fantasmes del passat familiar. **Dos pols oposats, perquè un és el fill de l'assassí del pare de l'altre**. Lluny de retrets, d'escenes dramàtiques (encara que hi ha una temptativa a l'inici), Sulik opta per anar dosificant el drama, disfressant-lo inicialment d'una *road movie* amb tints de comèdia.

Elecció encertada, ja que la intenció de Sulik, que signa el guió de la cinta juntament amb Marek Lescák, **no és, tant, mostrar el que va succeir durant la guerra, sinó el que va deixar en aquella primera generació afectada per les seves conseqüències** i com això va repercutir tant en el passat més proper com en l'actual present. Per a això, reuneix dos personatges que, en un principi, semblen incompatibles. Aquí es veu com el pas **dels anys fa que aquells fills de l'horror siguin els que busquen la veritat per poder trobar la pau**.

Una dupla actoral formidable i l'últim treball de Jirí Menzel al cinema

I això ho impulsa el personatge de Jirí Menzel, a qui s'uneix després el de Peter Simonischek. L'aclamat cineasta i actor txec, figura imprescindible de la Nova Onada Txecoslovaca, guanyador de l'Oscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa per *Trenes rigurosamente vigilados* (1966) i mort fa poc, **s'acomiada del cinema amb una interpretació austera, d'aquestes que sap dir molt a través dels silencis, de les mirades, fins i tot de les espiracions**. Al seu costat, un correcte Simonischek, que inicialment treu el seu costat més *Toni Erdmann* (2016), per, finalment, mostrar com n'és d'impossible sentir el pes dels crims paterns.

Amb una parella que desprèn una química increïble, **Sin olvido és un viatge al passat a través del present**. Amb una acurada estètica, en la qual els tons apagats augmenten aquesta sensació de mirada al pretèrit, és una notable *road movie* que sap crear complicitat amb el públic, que passa de la comèdia al drama amb naturalitat i espontaneïtat, gràcies a dos grans actors. **Una manera apropiada i pertinent per acomiadar una de les grans figures de la cinematografia europea**.

El millor: La química entre Menzel i Simonischek.

El pitjor: Algun moment *Toni Erdmann* sobra i el seu gir final no aconsegueix ser del tot encertat.

Miguel Ángel Pizarro – eartelera.com